

Ulf Lundell
Öja 2009-07-18
Betyg: 5 kronor

.....

Regnet hänger stundtals i luften och jag tvekar en sekund om jag ska ta med paraplyet från bilen eller inte. Jag låter det vara kvar och det visar sig vara ett bra beslut. Dock verkar det nyckfulla sommarvädret ha skrämt bort en del publik för det är inte lika fullsatt som det brukar när Nestor turnerar i Skåne. Eller så har publiken fått för stor dos Lundell efter båda hans höst och vinterturné det senaste året.

En till synes frisk och glad Lundell gör entré ensam på scen och drar det akustiska introt till lågmälda *Kyssar och smek*, från sin skilsmässoplatta anno 1985. En efter en kommer bandmedlemmarna in och låten övergår då till en blixtrande elektrisk *Omaha*, titelspåret från senaste plattan. Med *Rött* och *Den vassa eggen* visar sen Lundell att det här kommer att bli bra, riktigt bra. Han blandar nya låtar som *Hitza hitz* med klassiker som *Hav utan hamnar*, *Jag saknar dej*, *Älskling*, *Om sommaren* och *67-67*. Det blir till och med en obskyr version av *Öppna landskap* som vi får till livs under den första halvan av konserten.

I mellansnacket så får Kivik Art Center sig en känga, som vanligt, och så berättar Lundell att han varit i Malmö och sett Carolina Gynnings konstutställning, vilken han inte är märkbart imponerad av. Men han har också självinsikt när han säger ”*hade inte jag haft ett namn så hade jag inte sålt en tavla*”. Men så tillägger han. ”*men jag har kanske lite mer att falla tillbaka på än Gynning...*”

Extra numren blir en enda lång kavalkad av sprakande hits och spelglädje. *Hon gör mej galen* inleder den sista halvtimmen och *Stockholm City* från debutplattan 1975 har väl aldrig låtit bättre. Bandet är oerhört tight med Josef Zachrisson från Lars Winnerbäck's grupp Hovet på bas, Ystadsonen Jens Frithiof på gitarr, Christer Karlsson på keyboard, multiinstrumentalisten Marcus Olsson på piano och saxofon samt trumslagare (Johan Glans-lookalike) Andreas Dahlbäck, vars energi bakom trumsetet aldrig verkar sina. Till och med Animal i Mupparna hade fått sig en match. Och så Janne Bark förstås, som är tillbaka efter några år i malpåse, och även om han håller en låg profil, med Bark-ögon då sett alltså, så tillför han den rutin som kanske saknats, inte minst i våras när Lundelloket hade svårt för att tuffa ut från stationen. Avslutningen med *Gå ut och var glad* och *Stä Monica* luktar sommar, frihet och kärlek och det är Lundells kärlek till publiken, till musiken och till själva livet som fulländar den ljumma sommarkvällen på Öja.

Fotnot.

Ulf Lundell på Öja var den 42:a i raden av Lundellkonserter som jag sett under åren. Den första var i Lund 1985 och sen dess har jag i princip sett honom varje gång han varit ute, ibland till och med tre gånger på samma sommarturné. På den tiden kunde vad som helst hända och det gjorde det också. 1991 avslutade Uffe sin turné på Saga i Köpenhamn dit jag och en kompis förväntansfulla kommit. En märkbart berusad Lundell staplade in på scen en halvtimme efter utsatt tid och inledde med kommentaren: ”Som det känns just nu så orkar jag bara 26 minuter till”. Behöver jag säga att kvällen slutade i kaos... Låtar som inte var med på setlistan försökte spelas och notböcker och gitarrer flög genom luften innan det hela var över efter en dryg timme.

Att vi sen missade sista flygbåten hem till Malmö är dock en helt annan historia...

Peter Kronström